

Іскри мене

Богдан Рубчак

Імпровізація

І знову години.

Я лежу у високих сухих шуварах самоти.
Я лежу в очах юнаків, що молодими померли,
і в шпальтах старих пожовтілих журналів,
і в прощаннях з давно прогуділих вагонів.

Я лежу в шпиталях, у в'язницях, усюди, де сум.
В серці дівчини, що підкладає міну під рейку,
і між бровами юної матері, що ніжно-ніжно
вперше торкає обличчя свого немовляти.

В кінчиках пальців моїх біль клена, що зронює листя,
в колінах моїх щастя закоханих хлопців,
в ніздрях пах пралень, брудних ресторанів, троянд на роялі,
між губами зневіра людини, що ліжка на світі не має.

А ніч, мовчазний ексекUTOR, списує всю мою власність,
списує всі мої сни, що за них я не міг заплатити.

Завтра ранок розріже надвое вікно.
Завтра я кину собою по репанім бруку
і буду збирати себе в холодних обличчях прохожих,
шукатиму іскор себе, що їх я сьогодні розсипав.